

DONANIM VE SIKIYONETİM İSKERİ MİHNERİSİ

İDARİ KANLIGINI

GÜNEH/ÖZÜLÜK

DİLERCE VE DEĞİL
SUNUN (SUNIK)

SUCUNIA

TALİP KÖNÜSÜ

Haridar Topay. Gözaltı ve tutuklu.

1.6.1981 14/15 maddeye aykırılık.

İddiaya karşı açıklamalarımın ve iddialarımın surasında sidi.

AÇIKLAMAM DEĞİL :

1.) İddiamın 31. maddesinde 34.

sanık sırasında bana yak benden suçlamaya geçecek diyor.

Ben iddia edildiği gibi TKP'nin (Türkiye Komünist Partisi) üyesi değilim. Benimle ilgili iki gösteriler Oktay Z.

tanımam. Kadir Şener Yalçın'la bir avukat-muvakkil ilişki

kisi içinde tanınmam. Bir yakın mesaim olanız. Suçla-

maya dayanarak iki gösterilen balyalar, Zonguldak

Emniyet Müdürlüğü İskencehanesinde zorla, benim

bağlı olarak imzalatılan sahte belgeler ile aynı

iskehne tehvüdi altında tükkeni savcıya vermek zorunda

kaldığım ifadedir. İki tutanğı da kabul etmiyorum.

Zaten emniyette imzalatılan kâğıtlarda neler yazılmış.

Bilmiyorum. Halâ da bakmadım, sormadım. Çünkü be-

ilgilendirilmeyen. Çünkü ben polise ifade vermedim.

2-15 Haziran 1981 günü (gece) Zonguldak.

Emniyet Müdürlüğüne götürüldüm. Giren girmez gözlerimi bağlayıp bir duvar yanına diktiler. Orada başkaları da vardı. Az sonra tekme-yumruk vurmaya başladılar. Bu şekilde parmak uçlarım duvara değecek şekilde, öne eğik, ayaklar yana açık olarak 6-7 saat gibi korkunç bir zaman tuttular. Bu durum korkunç ayak, el şişmesi ile ağrı veriyordu. Oturmaya, düşüp durmaya yaslanmaya izin yok. Ayaklarım tutmaz oldu, düştüm. Numara yapıyorsun deyip, iki kolundan iki kişi tutup kaldırdı ve «küt!» diye duvara vurdu. «Cigerlerini böyle do-keceğiz» deyip en galiz küfürleri ettiler. Arada arkadaşlar gelip ayaklarımıza vurup düşürüyorlardı. Yaptıklarının suç olduğunu söylemeye çalıştım, daha çok işkence ettiler. Ezmek, horlamak için sırtıma oturup diz üstü ellerimin üstünde dolastırdılar. İnsanlık dışı maddi ve manevi işkence ettiler. Bir şey söylemiyorlardı. Sorduruyorlardı. Entesi gün bazı kâğıtlar getirdiler, imzalatmaya kalktılar. Okumadan imzalamayacağımı söyledim. Avukat olduğumu söyledim. Savcıya götürmeleri gerektiğini söyledim. «Geç o ağızları.» «Şimdi bizim dediğimiz kanundur.» «Bu kâğıtlar senin ifadedindir, bunları imzalayacaksın.» dediler. Imzalamadım. Tekrar işkenceye başladılar. Falaka ya yatırıp dövdüler. Sırtıma kum torbası olduğunu sandığım sert bir şayle çok şiddetli vurdu. İç organlarım parçalandı sandım. Arada kadın çığlıkları, çocuk ağlamaları; işkence altındaki insan bağırma sesleri dinletip korku ve panik veriyorlardı. Sesleri kendi tanıdıklarının sesi gibi geliyor sunuz. Bir süre böyle sürdü. Bu saatleri bu işkenceleri böyle anlatmak, o korkunçluğu canlandırmağa asla yetmez. Yine direniyorduk 90 gün elimizdesin. Bizim acelemiz yok. Senden önce çok direnen oldu, ama bizim dediğimiz oldu.

deyip ölümle tehdit ediyorlardı. Sonraki gün beni başka bir yere götürdüler. Yere yatırıp elektrik verdiler. Bu in-
sana yapılacak hainlik değildir. Bunun korkunçluğunu
sözle anlatamam. "Ölmek," bir kurtuluştur. Bir aleti
çevirip elektrik verdiklerinde tüm kaslarım parça
parça yırtılıyormuydu ne! "imzalayacak san i sa-
net ver," diyorlardı. Saatlerce böyle tuttular,
arada elektrik veriyorlardı. Bu arada kal-
dırıp sikkeliyorlar soruyorlardı. Aç-susuz saat-
ler geçmişti. Su vermiyorlar, tuvalete göndermiyorlar-
dı. Bu işkenceler yanında copla vurmaları basit ka-
lıyordu. Dört gün boyunca yoğun işkenceler yaptılar.
Sonunda "ölmek noktasına geldim. İstediklerini
imzalattılar. İçerisini söylemediler. "Savcıda
öğreneceksin," "Aynen savcının sana yönelttiği suç-
lamayı kabul edeceksin," "Etmezsen aynen tekrar
alıp getireceğiz buraya," "O zaman sağ çıkmaz-
sın," "Bak! Karın var mı değil mi?" "Çocukların
da var," "Vah! Vah!" "Onlara acırsın, onlara
birşey olmasını istemezsin değil mi?" "Eğer sav-
cının dediği suçlamayı kabul etmezsen çocuklarını
da burada bil. v. s. v. s." benzeri tüyler ürpertici
tehditler altında kaldım. Bizi takip edecekleri-
ni ve nerede ifade verirsem orada olacaklarını
eklemeyi unuttumadılar. Bu tehditler altında Askeri
savcıya gelene kadar çok tehditler yaşadık. Yeniden
askeri savcıdan polise götürülenleri duyduk. Bizden
önce As. Savcılığa ifadeye gidenler Zonguldak polis-
lerini koridorda, dışarda dolaşır gördüklerini
söylüyorlardı. Bu konuda, 1402 sayılı kanunun 7. mad-
desini değiştiren ve "tutukluların - hüküm hillerin, soruş-
turma için tutuklularından yetkili mercilere, istek
halinde teslimine" dair 2439 sayılı kanunun çık-
arıldığını biliyordum. Bu arada, bazı suçlamayı kabul
etmeyen sanıkların "gecici olarak," ifadelerinin
alınmamasının durdurulduğunu ve yeniden polise
götürüleceklerinin söylendiğini duydum. (Bu dava-
da, dosyada bunun örneği var.)

Bunun gibi tehdidi ve yeniden polis işken-

cesine götürülme korkusunu arttıran bir sürü baskı ve endişe örneği.

3-) Bu baskı altında Askeri Savcılığa ifade verdim. Aynı diğer ifade verenler gibi, savcılıkta Zanguldak'tan şahsen bir ikisini tanıdığım polisleri gördüm. Şoke oldum, şaşırdım. Tüm benliğim alt-üst oldu. İradem yok oldu. Ya yaşadığım işkenceler gözümde canlandı. Bu çok önemli bir olaydır. Yeniden buradan Zanguldak'a mı gidersin? Yolda bir kazaya kurban gitmek de var. Örneğin «kacarken vurulursun!!», Ya hut kaçmak için arabadan atlayıp intihar edersin. Ya da Zanguldak işkencehanesinde bir «rahatlıklık geçirirsin», «hastaneye kaldırılırken yolda ölersün». Bu seçilebilir mi? Ben seçemedim. O zaman tek seçenek kalıyor: «Askeri Savcının yönlendireceği suçlama her ne ise onu kabullenmek». Böyle yaparken neyi seçtiğimi biliyordum. Cezayı seçmek akıllı işi olanıdır. İnanılır sa iyi. Aksi halde ölümden iyidir işte bu etkiler altında Askeri Savcı'daki beyanım olmuştur. Görüldüğü gibi bu beyan, özgür irademin ürünü değildir. Doğruyu mahkemeniz de söylüyorum. Suçlama bir senaryodur. Bir testiptir. (polislerin teholit ve takibi konusunda tankların vardır.)

Sayın Askeri Savcı ya poliste bana yapılanları kısaca anlattım. Ancak çok kişinin ifadesini alması benim durumumu anlamam mümkün değildi. Hakim önüne çıkarılmayı bekledim. Durumu, doğruyu ancak orada söyleyebilirdim. Çünkü As. Savcının, reddedereklerin ifadesini almayıp «gecici durdurduğunu», ve polise haberle ettiğini duymuştum. Yapılan bu insanlık dışı uygulamaların ve tehditlerin örneklerini anlatıp suç duyurusu yaptım. Bilmem ne işlem yapıldı? Bu duyuru benim delilimdir.

Gerçekten Anayasa'nın 14. maddesinde belirtilen "işkence yasaktır" kuralını ihlal edenlerden bunun bir sabı sorulmalıdır.

Burada ise Sayın Mahkemenizin, sonusta verdiği kararla işkenceciler mahkûm edilmelidir. İlkeniz demokratik kamuya ve dünya konusunu, hatta giderek tarih sizden işkenceyi lanetlemeni bekliyor.

4) ANAYASA ve işkence :

Sayın Başkan, Sayın Hakimler,

Anayasamızın 14. maddesi «kimseye eziyet ve işkence yapılamaz.» demek suretiyle işkenceyi yasakladığını biliyoruz. Yine işkencenin bir kimsenin yaşadığı tüm demokrasilerde kabul edilmektedir. Hatta bu kadarla da kalmayıp "yargı yolu ve zorlama ya da sağır, kör, liği altında 33. maddede şunu belirtmektedir: «kimse kendisini ve konunun potansiyel yakınlarını suslandırma sonucu doğuracak bir yanda bulundurma zorlayamaz.» Zorlamak kelime, benim bedenim işkence altında aleyhimi delil üretir oldu.

Sayın Hakimler, ben bir hukukçu olarak durup dururken 5-12 yıl ceza gerektiren bir suçlamayı durup dururken kabul ettiğimi deneyebilir mi? Şunu akilla bağdaştırmak olanı mıdır? Öyleyse bunu doğuran nedir? İŞKENCE... Peki askeri savcılıkta beni o tarzda ifade vermeğe zorlayan işkence tehdidi olmadan ifade verdiğimi var saymak insafa, mantığa sığar mı? Kesinlikle hayır!..

Kuşkusuz burada, Sayın Askeri Savcının 333 sayılı yaranın 96. maddesi uyarınca bir raporun öz vakıya araştırması gerektiği ki işin özü ise işkence dir, tehdit altında boş kağıt imzalamaktır, tehdit altında Askeri Savcı da takip edilmektedir, kabule zorlanmaktadır.

5) BU SUÇLAMA BİR SENARYO İLE OLUŞMUŞTUR:

Nedir bu işkence ile elde edilmek istenen? Sonra bu davanın içyüzü nedir? Bana işkence edilmek istenmiştir?

Ben, Çağdaş Hukukçular Derneği Zonguldak Şubesi Başkanuyum. Hem hukukçu olarak anırsiden yana, insan haklarının savunulup geliştirilmesinden yana tavır kaymaya geçtim. Çevremde, demokrasiye uymayan uygulamaların iç yüzünü halkına anlatmaya çalıştım. Keyfi uygulamalara, karakollarda yantılara dayak atılmasına karşı çıktım. Düşünceye yönelik saldırılara karşı durmak gerektiğine inanıyorum. Bu nitelikteki davalar da sanık olanları savunmayı kendim için vicdan borcu saydım. 141. ve 142. maddelerle (avukat) olarak prarlardı. Bu durum çevdi. Gerçekten insanların, düşüncelerinden ötürü yargılanmaları, hapsedilmeleri çağımıza ters düşen bir "hukuksal ayıptır". Deniyor. Bu görüşe katılıyorum. 141. ve 142. madde, yalnız düşünceyi yasaklamakla, düşüncenin örgütlenmesini engellenekle kalmıyor, aynı zamanda iç gericiğin, egemen burjuvazinin, emekçi kitleler, demokrasi güçlerine karşı bir saldırı silahe olarak kullanılıyor. İyiden, güzel-den yana olmak; barıştan, demokrasiden yana olmak, insan haklarından yana tavır almak yurtseverlik değil midir? Ama karanlık temel hakların yok edildiği, faşist krimin kol gezdiği bir ortamda, insanlığın daha iyi yaşaması gerektiğini vurgulamak gerekir. Bunun için her türlü baskıya karşı demokrasi-

Siyi savunmak, düşünceye konan yasağı ve 141-142. maddeleri kinamak, aydın göreridir, ilerici, çağdaş bir hukukçu olmanın gereğidir.

Ben bu evrensel doğrulara uygun hareket ettim. Bu benim yurtsever, ilerici bir hukukçu olmak onurumun gereğidir. Bu doğrulara göre hareket etmek, halkın özgürlüklerini, çıkar ve gereksinimlerinin saldırılarına hedef olmayı getiriyor. Size işkence ediliyor, ağır cezalarla tehdit ediliyor sunuz, yasa dışı örgüt üyesi olmakla suçlanıyor sunuz. Bunun için en esnek ceza kuralı ise 141. maddedir, 142. maddedir.

İşte bu dava da bu saldırının büyük kayıtlı bir örneğidir. İstaca uyandırılmış bir senaryodur. Bana bu senaryoda yer verilmesi gerek miydi, uygun görülüyordu. Bunu oluşturacak işkence ortamı da egemen güçlerin aradığı durumdadır. "Tüm demokratik hakların askıya alındığı bu dönem, yurtseverleri yok etmenin tam zamanıdır" diye düşünmektedirler. Bu nedenle işkenceye bas vurulmakta, bunun için düzmece itiraflar kanıt diye kullanılmakta, işkence tehditleri Askeri savcılığa, tutuklu kine dek uzatılmaktadır.

Gerici güçler, dışa bağımlı bakanlık döneminin yükünü yüklenmek istemeyen emelci halkımıza oğlu dayatmakta, halkımızın çıkarını savunana da 10-15 yıllık ceza davaları yöneltmektedir. Bu davalara kaynak olan zihniyet de budur. Bunun için, böyle saldırı davaları açmak için somut suçlama konusu olacak olaya, delile de gerek yoktur. Çerçende aydın, demokrat, yurtsever olman, suçlanman, gerici çevrelerin suçlanması için yeter de, artar bile.

Böyle sabbu davalarının en uygun ve acımasız dayanağı ise T.C. Kanununun 141. ve 142. maddeleri vardır.

6) 141. ve 142. maddelerin geçmişi ve uygulanması üzerinde ise kısaca durursak ne görürüz?

1930'lu yılların faşist İtalyasının «faşist

Devleti Korumaya dair yasa» isimli yasasından kanunumuza aktarıldığını artık sokakta ki, kahvedeki insanımız olahi biliyor. Bu yasanın faşist İtalya Ceza yasasında yer almasını anlamak mümkün değildir. Ancak bugün, düşünceye ve örgütlenmeye yönelik bu çağ dışı maddeleri Türkiye'de her dönem-özgürlüklerle bağdaştırmak, açıklamak mümkün değildir. Bizde üstelik 1937 yılından başlayan dört değişiklik ile ise bu maddeler daha keyfi kullanımlara uygun muğlaklığa bürünmüştür. Ayrıca ceza miktarı büyük ölçüde artırıldı. Öte yandan sınıf düşüncesi hedef alacak biçime sekular olarak «zor kullanmak - la suç şerhi» denilen ilk biçimden ayrılmıştır. İşin ilginç yanı her değişiklik ise, ülkemizdeki ekonomik bunalımla paralel yürütülmüştür veya toplumsal hoşnutsuzluğu bastırma aracı olarak kullanılmıştır. 1946, 1949 değişiklikleri gönye demokrasie adını aldığı iddialarının gövüldüğü yıllardır. 1951 yılı değişikliği ise Emperyalist saldırı aracı askeri bağlaşıklara girmekte acele edenlerin ve Kore'ye asker gönderenlerin anlamsızlığı ~~karşısına~~ ~~çıkartlara~~ ~~karşı~~ (çizildi) halkımızın muhalefetini susturmak için yapılmıştır. Halkımız emperyalist sevaslara karşı ise, kapitalist sistemin bunalımının yıkılını çekmek istemiyor sokunu ona zorla dayatmak borunadır. Emperyalizme bağımlı iğgericiliğin saldırı silahını bu davada bir kez daha kullandığını görüyoruz.

Böylece delilsiz, kanıtsız bu dava oluşturulmuştur, bu davanın çetresi işkenceye dayalı bir senar-
yodur.

7-) Bugün ülkemizde düşünce yasağı, kitap yasa-
ğı ilke, kural, politika oldu. Bunu çağdaşlıkla-
rını açıklamak mümkün değil. Tüm dünya ülke-
leri fasısını yasaklamak yüceliğine (birkaç ay-
rıcılık dışında) ulaşabilmişlerdir. Demokra-
sinin gerçeği olan düşüncenin örgütlenmesi
ülkemizde de engellenmemeli, Komünist par-
tisinin yasal çalışma ortamına kavuşması
korkulmuyorsa, bu sağlanmalıdır. Eğer düşünce-
den dolayı, bu sağlanmalıdır. Demek-
benimseyen her kişinin tarafıta, alacağı bir
anlayış sayılmalıdır, bu istek..

Bugün insanlığın ulaştığı gelişme düzeyinde
"suç ve suçluluk" kavramı yönetenlerin keyfine
göre belirlenmiyor. Genelde topluma ve insanlara
zarar vermektir suç. Yoksa bir suç, dera ba-
şını geriye giren güçlerinin çıkarına ters düş-
mek suçluluk için gerekçe gösterilemez. An-
cak 141-142 maddeler yasalarımızda var oldu-
ğu, hiçbir aydın, hiçbir demokrat, hiçbir yurt-
taş, hiçbir ilerici insanımız, ceza tehdidini
den kurtulamayacaktır. Bugün bu tehdide
bizler maruz bulunuyoruz. Polis devleti
anlayışı, 141-142 maddelerin kullanılmasın-
dan geçerli oldukça, hatta sizler bile,
bu ceza tehdidinden masum sayılanlar siniz.

İnsanlığın evrensel, ortak kazanımları ad-
na; bu kazanılmış değerlere duyulması gereken
saygıyı belitledik bakımından, burada işken-
cenin lanetlenmesini, işkence ile oluşturu-
lan senaryonun çöktürülmesini, 141. mad-
de zorlamasının reddedilip, kanıtsızlığı
benimsemesini talep ediyorum.

8) BU DAVANIN HUKUKİ TEMELİ VE DAYANAKLARI
YASALARA AYKIRI YÖNTEMLERLE OLUŞMUŞTUR.

A) Öncelikle İKRAR KAVRAMI YERİNE OTURMAMAKTADIR. İkrar, özgür irade ürünüdür. Bana işkence ile birtakım kâğıtların imzalatılması elgusu vardır, ifadem veya ikrarım yoktur. Beni Askeri savcılıkta izleyen işkence tehdidi vardır, diğer ifade yoktur. Bu davada "öz day" işkencedir.

Ayrıca bu davada emniyet görevlilerinin bu kadar rol oynamalarının hiç bir yasal dayanağı yoktur, aksine polis merkezlerinde yapılan tüm işlemler yasa dışı ve insanlık dışıdır. Doğaldır ki, yasal yetkisi bulunmayan kişinin yaptığı işlem keyfi iş olacaktır. Keyfi işin ise kuralı, kaidesi sorulmaz. Şimdi bakalım: Anayasanın 41. maddesi "Hiçkimse kaynağını anayasadan almayan bir devlet yetkisi kullanamaz" der. Bu genel kuralı unutmadan hemen yargı yetkisi ve "Hazırlık soruşturması" konusunda ve bu konuda yetkili mercilere bakalım: Gerek CMUK Kanunu, gerek 353 ve 1402 sayılı kanunlar hazırlık soruşturması yetki ve görevini yalnızca C. Savcılara, As. Savcılara, sulh ve sorgu hakimlerine vermiştir. 1402 sayılı yasanın içinde, 353 sayılı yasada hakim ve savcılar dışında bir mercinin de hazırlık soruşturmasına el atma yetkisi olabileceğini gösteren hiçbir ibare yoktur. Aksine 1402 sayılı yasanın 15/5 maddesinde, 18. maddesinin tüm fıkralarında "Askeri Savcı" sözünü kullanmıştır. 353 sayılı yasada da polisin yetkili olduğuna dair bir ibare bile yoktur. Öte yandan 1402 sayılı yasa, 353 sayılı yasa gereğince bu gibi davalar, 3005 sayılı "Meşhur Suçların Muhakeme Usulü Kanunu"na göre hazırlık soruşturmasına tabidir.

Bundan şu sonuç çıkar ki, bu konuda benzer davaların hazırlık soruşturmasına A.S. Savcı, C. Savcısı, Sulh veya Sorğu Hakiminden başkası karıştığı anda, 0 delil veya belge yok hükümündedir. Ayrıca CMUK 1696 sayılı kanunla eklenen ek madde-3.'de «bu suçlamalarda hazırlık soruşturmasının bizzat C. Savcuları tarafından yapılacağı» belirtilmektedir. 3005 sayılı kanunun 4/5. fıkrası ise polisin (zakı-tanın) «bu konuda delil bile toplayamayacağı» açıkça yazmaktadır. Bu konumun gerektiğine dair, yargıtay kararları sunulacaktır.

Şimdi burada, kamu görevlisi, yetkisi olmayan bir konuda savcının yetkisini kullanıyorsa buna hukukta «YETKİ GASPİ» denir ki, cezası T.C.K. 146. maddesinde yazılı anayasa suçu cezasıdır. Üstelik işkence suçu da işlenmiş ise bu daha belirgindir. Ya kamu görevlisi kendisine kanunla açılmış verilmeyen bir yetkiyi kullanınca üstelik de işkence suçu işlerse T.C.K. 243. maddesindeki «görevi sırasında eziyet» suçunu işlemekle kalmaz. T.C.K. 146. maddeyi çiğner.

Bir ülkede hukuk kuralları uygulanırsa kişilerin güvencesi olur. Hukuk devleti yerine polis devleti (keyfi uygulama) geçerse, kimse kendini güvenceye zannetmez.

Öte yandan yetkisiz ellerde oluşturulan işkence dayanak belgeleri iddianameye mesnet almak doğru değildir, yasal yargılama kurallarının yok edilmesine göz yummak olur.

Bu nedenle, poliste zorla imzalatılan ve bana ait olmayan sahte belgelerin dosyadan atılmasını, kanaat için esas alınmayacağına karar verilmesini dilemekteyim.

9) HAKSIZ VE YASAYA AYKIRI TUTUKLULUK:

Yedi ayı aşkın bir süredir tutukluym. Yukarıda belirttiğim polis istencesi ve sahte belgelerle basılan kanuna aykırılık, tutuklanmam ve hâlâ tutuklu bulunduğumla ikinci defa tekrarlanmaktadır.

Gerek CMUK, gerek 353 sayılı yasada, 1402 sayılı yasada tutuklama prosedürü açıkça belirlidir. 353 sayılı yasanın 71. maddesi tutuklama nedenlerini açıklamıştır. 72. maddenin 1. fıkrasında ise "en kısa zamanda hakim önüne çıkarılacağı..." kuralı vardır. Gerci 1402 sayılı yasanın 15. maddesinin 5. 11. 1980 değişikliği ile hakim önüne çıkarılma süresi "90 gün"e çıkarılmıştır. Ancak sonucunda sanık mutlaka "hakim önüne çıkarılacaktır." Hakim önüne çıkarma kavramı ise "suçlamaya karşı ne diyeceğinin sorulmasıdır." Şu duruma göre ben ve tüm ben sanıklar şu anda ilk kez hakim önüne çıkmış olduk. Yani 220 gün sonra. Bir avukat olarak ben, "evrak üzerinden" tutuklandım. Hep tehdit edildim ve suçlandım. Savunmamı soran olmadı. Bunu hukukla, yargılama ile, hukuk devleti kavramı ile bağdaştırmak nasıl mümkün olacaktır? Hukuk devleti kurallarının uygulanmadığı bir yarı, 12 Eylül'den sonra getirilen kurallar da uygulanmadı. "90 gün içinde hakim önüne çıkarma" kuralı bile uygulanmadı. Tamamen keyfi bir uygulama ile tehdit altında tutulduk. Ben kuru hukuku kilen bir insan olarak, insan onuruna en ağır saldırı yapıyorum. Bu nedenle savcılıkta alınan ifademi tehdit altında verdiğim antladadır.

Çiğirte bu yasağa aykırı yöntemlerle dava hali ne getirilen senaryoda bana da yer verildi. Kanıtsız, delilsiz toplam 2100 yıla 4400 yıl arasında ceza istenilen bu dava hazırlandı. Bana niçin bu senaryo ile yer verildi? Çünkü illerici, yurtsever bir avukat olduğumdan, faşizme karşı demokrasiyi savunduğumdan, bu senaryoya sokuldum. 141. ve 142. maddelerin anayasaya, insan onuruna aykırı ve suç dışı olduğunu benim seçip, düşünce için yasaklanmasına karşı çıktığım için egemen burjuvazinin hükmüne uğradım.

Halkın çıkarlarından yana olmak, demokrasiyi savunmak gençlik ortamında süslük olmak için yeterli ise bundan onur duyuyum. Ancak halkımız, doğrudan yana olanların, iyi, güzeli doğrusu halka anlatanların, yargılanmasına razı değildir. 141-142. maddelerin kaldırılması gerektiğini, bir an önce, çıkarıcı dışında her yurtsever vurgulamaktadır. Silah Yönetim Mahkemeleri bile yakın geçmişte, bu maddelerin iptali istemiyle Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştu. Bu önemli bir ölçüdür.

SONUÇ : Bannedenlerin değersizleştirilmesi, işkenceye dayanan senaryonun açığa çıkarılması, zorla inzilatların kâğıtların yok sayılması;

2- Askeri saucuda bana tehditlerle işkencelerle baskı yapıldığına dair tanıkların dinlenilmesini, As. Sauculuk ifadenin yok sayılmasını;

3- İşkenceciler için "suç duyurusu" yapılmasını, işkencenin böylece belirlenmesine;

4- Haksız tutuklanmamın sona erdirilmesine ve salıverilmeme;

5- İşkencenin ve işkencecilerin mahkûm edilmesi ile yurtseverlerin aklanması anlamında karar verilmesini talep ederim.

Saygılarımla Zannık

Hüseyin Haydar Toprak